

tohoto prozatímního stavu pohlíží se na dědictví, jako kdyby je držel ještě zůstavitel a přihlášený dědic jest pouze zástupcem pozůstalosti (viz rozh. čís. 3328, 7013, 9636 Sb. n. s.). Zůstavitel Adolf Z. projevil výslovný souhlas s tím, aby žalovaní zatížili novostavbou, kterou v roce 1924 prováděli, též spornou zeď v rozměrech, jak byly zjištěny. Za tohoto stavu věci nelze spatřiti v provedení nástavby na sporné zdi své-
mocný a nedovolený zásah do vlastnictví Adolfa Z., a to ani tehdy ne, kdyby zeď stála výhradně na stavební parcele čís. 309. Adolf Z. nebyl by mohl toto svolení dodatečně odvolati a žádati odstranění provedené stavby, pokud tato zatěžovala spornou zeď; to plyne z § 418 obč. z., jehož ustanovení nižší soudy právem v souzeném případě použily (srovnej také rozhodnutí Glaser-Unger N. F. čís. 3956). Při tom není třeba řešiti otázky, zda a pokud žalovaní nabyli provedením nástavby vlastnictví ke sporné zdi nebo i k pozemku Adolfa Z., jestliže tato na něm stála, nebo jakého jiného práva nabyli v příčině zatížení této zdi nástavbou, neboť odpůřčí žaloba pozbývá svého skutkového podkladu již tím, že nebyl prokázán rušební čin. Nebyl-li však oprávněn Adolf Z. svolení k provedení stavby za použití požární zdi dodatečně odvolati a odstranění nástavby se domáhati, nepřisluší takové právo ani jeho pozůstalosti z důvodů svrchu uvedených. Nebylo by tomu jinak ani kdyby pozůstalost byla dědičkám již odevzdána, neboť dědic nastupuje ve veškerá práva i závazky zůstavitele, pokud tyto jeho smrtí nezanikají (§§ 531, 547 a 548 obč. z.).

Čís. 15029.

Nebylo-li smluveno a nestanoví-li pensijní nebo disciplinární řád, že definitivní úředník spořitelny může být dán i proti své vůli na odpočinek, jest dání úředníka do výslužby právně neúčinným.

(Rozh. ze dne 12. března 1936, Rv I 2310/35.)

Žalobce byl na základě usnesení spořitelního výboru městské spořitelny z 20. prosince 1890 ustanoven definitivním úředníkem této spořitelny. Na schůzi spořitelního výboru žalované spořitelny, konané dne 18. prosince 1933 bylo usneseno, že se žalobce dává dnem 1. ledna 1934 trvale do pense s požitky 64.000 Kč ročně. Žalobce tvrdí, že jeho pensionování jest po zákonu nepřipustné, ježto jeho ustanovení definitivním úředníkem znamená služební poměr na čas života sjednaný a žádný zákon, ani řád neb stanovy žalované spořitelny, ani žádné usnesení nějakého správního orgánu spořitelního nestanoví, že by žalobcův definitivní služební poměr mohl být rozvázán pensionováním. Žalobě, by bylo uznáno právem, že jeho pensionování jest právně neúčinné a jeho služební poměr trvá dále, s o u d y vyhověly, n e j v y š š í s o u d z těchto d ů v o d ů: Prvý soud vyhověl žalobě podstatně proto, že dekrety, pensijní řád a různá usnesení výboru mluví sice o nároku zaměstnanců na výslužné, t. j. uvádějí podmínky, za jakých zaměstnanci tohoto nároku

nabývají, že však z nich nelze vyvozovati oprávnění spořitelny dávatí zaměstnance proti jejich vůli do výslužby. Podle toho bylo by pensionování žalobce proti jeho vůli možné jen tehdy, kdyby tato možnost byla výslovně umluvena, což se nestalo. Žalovaná vytýká, že první soud nepřihlížel k významu stanov spořitelních, z nichž plyne podle jejího názoru, že výbor spořitelní jest oprávněn dávatí zaměstnance do výslužby podle svého volného uvážení bez jakéhokoliv omezení. Tato výtku není opodstatněna. Paragraf 24 stanov žalované spořitelny ustanovuje, že spořitelní výbor může dávatí úředníka do výslužby. Ježto stanovy podle povahy věci jsou organizačním předpisem žalované spořitelny, tomuto jejich ustanovení nelze přikládati jiný význam, než že orgánem, který jest povolán jménem žalované rozhodovati o pensionování úředníků, jest výbor žalované spořitelny a nikoliv nějaký jiný orgán. Stanovy samy podle své povahy nemohou zakládati práva a závazky pro služební poměr zaměstnanců, nýbrž mohou býti nejvýše toliko pomůckou pro výklad jejich služebních poměrů. V daném případě nelze však ani v tom směru z nich pro spornou otázku tohoto sporu nic vytěžiti, neboť z jejich všeobecného doslovu, že výbor může dávatí úředníky do výslužby, nelze usuzovati, že dání do výslužby proti vůli úředníka by bylo přípustno, neboť výrazem dávatí do pense lze míniti i rozhodování o žádosti za dobrovolné dání do výslužby. Rovněž výtku odvolatelčina, že první soud nesprávně vykládá ustanovení ustanovovacího dekretu žalobcova, podle něhož má »nárok na výslužné« dle norem, platných pro zeměpanské úředníky, není důvodná, neboť nelze z něho vyvoditi, že žalobce jest, pokud jde o všechny otázky jeho pensionování se týkající, postaven na roveň zeměpanským, t. j. politickým úředníkům státním. Ježto názvem nárok na výslužné možno rozuměti toliko právo na odpovídající požitky, jest smysl tohoto ustanovení zřejmě ten, že jen podmínky pro vznik, trvání a zánik práva na výslužné řídí se předpisy pro úředníky politické správy. Nelze však ze shora uvedené doložky dovoditi, že žalovaná by byla oprávněna podle předpisu pro politické úředníky žalobce dáti do výslužby proti jeho vůli. Není proto ani třeba řešiti otázku, zda a pokud u politických úředníků to bylo či jest přípustno, a zda podle těchto předpisů by bylo lze žalobce dáti proti jeho vůli do výslužby. Ježto nebylo mezi stranami smluveno výslovně, ani mlčky — když pensijní ani disciplinární řád nemá v tom směru žádného ustanovení —, že žalobce může proti své vůli býti dán do výslužby, dospěl první soud právem k závěru, že žaloba o neplatnost pensionování jest důvodná.

Čís. 15030.

Člen stavebního družstva může v námitkách proti mimosoudní výpovědi, dané mu z důvodu ztráty členství vyloučením, uplatniti neplatnost vyloučení.

(Rozh. ze dne 12. března 1936, Rv I 134/36.)